

[Mette Groes]

ning om småbørn, daginstitutioner og dagpleje bygger på.

Det er børnekommissionens og også vor opfattelse, at ophold i daginstitution burde være gratis akkurat på samme måde, som det er for skolegangens vedkommende. Børns behov for samvær med andre børn og voksne end dem, der hører til familien, er almindeligt anerkendt, så alene af pædagogiske grunde ville det være udmærket at billiggøre pasningsmulighederne.

Når vi i dette forslag ikke går så vidt, skyldes det alene, at det ville være vanskeligt at få politisk flertal for det. Derimod finder vi det rigtigt at foreslå, at de højeste husstandsindkomster skal yde en vis forældrebetaling, mens daginstitutionsophold bliver gratis for de lavere indkomster.

Fru Mette Aarup indvender, at regeringen har lempet forældrebetalingsreglerne, og det er da også rigtigt, men det, man gjorde, var at give indkomster mellem 80.000 og 135.000 kr. mulighed for friplads. Man hævdede altså den øvre grænse for fripladsandel i stedet for at hæve den nedre. Resultatet er, at man nu skal have en indtægt på under 80.000 kr. for at få friplads, og så lidt er der simpelt hen ingen der tjener i dag, og da slet ikke ægtepar. Vort forslag åbner derimod for, at kommunerne kan bestemme, at der skal ske nedsettelse eller bortfald af betalingen under hensyn til forældrenes økonomiske forhold.

Fordelen ved dette forslag er, at kommunalbestyrelsen får hjemmel til at nedbringe eller helt ophæve betalingen for ophold i daginstitution for visse indkomstgrupper. I dag skal det ske for alle.

Alle undersøgelser af daginstitutionsforshold bekræfter, at børnene her får en mulighed for at udvikle særlige sociale færdigheder. Alle undersøgelser af forældreønsker viser, at de er tryggest ved, at børnene anbringes i daginstitution, og langt foretrækker dette fremfor forskellige private ordninger, herunder dagpleje. Børnene er altså godt tjent med et godt fungerende daginstitutionssystem, og det er forældrene også.

Vi ved også, at det er af afgørende betydning for kvinders mulighed for at tage arbejde og være til rådighed for arbejdsmarkedet, at der er mulighed for en daginstitutionsplads. Pladserne skal altså være til stede, og de skal være til at betale. Det er de ikke i dag, og det er særlig eneforsørgere og lavind-

komstfamilier, der har svært ved at klare denne udgift.

Vi håber, at det under udvalgsbearbejdelsen af dette forslag vil lykkes at skabe flertal for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 61:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelse.

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(FremSAT 13/11 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Efter dette forslag fra socialdemokratiet skal enlige forsørgeres samliv med en anden først få betydning for ydelserne efter børnetilskudsloven efter ét års samliv, og det vil sige, at retten til forhøjet og ekstra børnetilskud først skal fortæbes efter ét års samliv, ligesom ungdomsydelsen først efter ét års samliv skal beregnes på grundlag af husstandsindkomsten.

Det kunne umiddelbart se vældig fornuftigt ud, men hvad vil konsekvensen være? Den vil være yderligere en kontrol over for den enkelte. Som det er i dag, indhenter man oplysninger fra forældremyndighedens indehaver for at kunne tage stilling til, om vedkommende er enlig forsørger eller har etableret et samlivsforhold, og det er afgørende for, om der kan udbetales forhøjet børnetilskud.

[Socialministeren]

Det ville man stadig væk skulle efter det forslag, der er fremsat her, men efter det skal man herudover fra socialforvaltningens side følge de enkelte samlivsforholds varighed med henblik på at få konstateret, om ét års fristen overskrides. Det vil sige, at man ikke bare skal vurdere selve forholdet, men man skal løbende vurdere, om det nu har været i ét år.

Man må så stille det spørgsmål om ét års fristen: skal det være en sammenhængende periode? Hvad hvis samlivet ophæves efter 11 måneder for derefter at blive genoptaget, efter at der er gået 12 måneder? Hvad hvis det er ophævet i en måned i løbet af de pågældende 12 måneder?

Derudover tror jeg faktisk, at man i stedet for det, der er intentionen i forslaget, nemlig at gøre det nemmere at etablere samlivsforhold, vil gøre det sværere i hvert tilfælde at etablere varige samlivsforhold, altså forhold, der varer ud over denne ét års periode. Det ville vel være meget naturligt, om der den 364. dag ville indgå nogle økonomiske betragtninger, når man skulle overveje, om samlivsforholdet skulle fortsætte.

Jeg vil ærlig talt sige, at jeg alene på grund af disse synspunkter om det kontrolmæssige vil afvise socialdemokratiets forslag.

Merete Aarup (KF):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Karen Højte Jensen, ikke kan være til stede i salen, skal jeg sige følgende:

Med det foreliggende forslag ønsker socialdemokratiet, at enlige skal kunne være etableret i et samliv i op til ét år, inden husstandsindkomsten skal anvendes som beregningsgrundlag ved tildeling af en række ydelser. Det er for socialdemokratiet øjensynlig mere økonomisk attraktivt at være enlig forsørger fremfor at leve i et forhold med to indkomster.

Forslaget vil medføre større kontrol: kontrolregistrering ved indgåelse af et samliv og en ny kontrol i forbindelse med årsdagen for denne. Er ét år i øvrigt ét år i sammenhæng, eller kan der holdes pause? Det må vel være en logisk følge af forslaget, at ved et samlivs ophør gælder husstandsindkomsten ved beregningen det følgende år.

Det er efter vores opfattelse ikke reelt, at enlige forsørgere ved den foreslåede ændring

skulle få lettere ved at etablere sig i et nyt samlivsforhold – tværtimod. Forslaget vil snarere fremme begrebet samlivstænkning, og derfor afviser vi det.

Knud Andersen (V):

En række sociale ydelser er afhængige af husstandsindkomsten, og derfor vil der ofte ske ændringer i enlige forsørgeres økonomiske situation ved etablering af et nyt samlivsforhold. Lovforslag nr. L 61 vil udsætte det tidspunkt, da den ændrede familiestatus får konsekvenser for så vidt angår børnetilskud. Da det forhåbentlig ikke er et økonomisk spørgsmål alene, der er afgørende for, om mennesker ønsker at bo sammen, tiltror vi ikke disse ændringer stor betydning ved den enkeltes afgørelse af, om man skal etablere et nyt fællesskab.

Derimod kan det være vanskeligt at se, hvordan dyneløfteriet vil udvikle sig i løbet af det år, der skal gå, inden samlivsforholdet kan opfattes som blivende. Man kan frygte, at den enkelte, efter at være flyttet i et nyt fællesskab, vil opleve stigende kontrolforanstaltninger, og bl.a. på denne baggrund vil venstre ikke anbefale forslaget.

Carsten Andersen (SF):

Det foreliggende forslag går ud på at gøre det lettere for enlige forsørgere at etablere et samlivsforhold. De økonomiske konsekvenser er jo på nogle områder ganske alvorlige, og det er en del af baggrunden for socialdemokratiets forslag. Årsagen til, at enlige forsørgere skulle have et ønske om at rykke tættere sammen, siges der ikke noget om i argumentationen for forslaget, men den er jo den samlede borgerlige politik, som i særdeleshed rammer de enlige forsørgere. Forslaget er udtryk for en proletarisering af krisen: ryk lidt tættere sammen! Etabler dig med en samlever! Men forslaget løser jo ikke problemerne for dem, der berøres af forslaget, det letter kun trykket en lille smule.

SF er imod bestemmelser, der direkte eller indirekte lægger forsørgerbyrden på personer, der ikke har forsørgerpligt over for hinanden. Det er udgangspunktet for vor stillingtagen til dette forslag.

Forslaget om ændring af lov om børnetilskud er jo kun et lille skridt i den rigtige retning. Vi kan erklære os enige med forslags-

[Carsten Andersen]

stillerne om, at det ikke løser problemet med dyneløfteriet. Bestemmelserne i denne lovgivning om, at enlige forsørgere, der får forhøjet børnetilskud, skal være reelt enlige, er en af de mest nederdrægtige diskrimineringer, der er indført over for enlige mødre. Det er lidt uværdigt, at der skal ske en lempelse af denne bestemmelse for at gøre det lettere for enlige forsørgere at etablere et samliv. Det eneste rigtige er at få udryddet denne dyneløfterbestemmelse og frigjort ydelserne til børnene fra forældrenes ægteskabelige status, og hvis der er flertal for socialdemokratiets forslag, må der også være flertal for, at vi tager dette rigtige skridt.

Jeg synes da også, at noget i socialministerens indledning og i bemærkninger i øvrigt om dette forslag kunne tyde på, at hun måske kunne lokkes med ad denne vej. Socialministeren sagde jo, at det er ikke tiden til mere kontrol, og at dette forslag – og det er jeg enig med socialministeren i – vil give en kontrolsituation, når der er gået et år, ligesom det også vil give nogle personer visse overvejelser: skal jeg nu blive boende her, eller skal jeg flytte? Hvordan skal forholdet være, når der kommer økonomi ind i det på dette tidspunkt?

Jeg er enig med socialministeren i, at det ville være bedre, om vi helt slap for denne kontrol. Kunne vi så ikke også blive enig om at tage det fuldstændig ud af lovgivningen? Det synes jeg ville være en god og ny alliance.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

På fru Aase Olesens vegne skal jeg udtale, at det radikale venstre er fuld af forståelse for, at forslagsstillerne har fremsat dette forslag. Det er nemlig en meget hård belastning for et nyt forhold, hvis den nye samlever brat skal overtage også det økonomiske ansvar for den andens børn, ikke mindst da det ofte vil være sådan, at vedkommende også fra et tidligere forhold har økonomiske forpligtelser over for børn.

Men jeg bliver nødt til at sige, at vi har meget store betænkeligheder ved de problemer, der også vil følge med forslaget, dels kontrollen med, ikke blot om vedkommende nu også bor sammen, men også hvor længe, dels om forholdet har været afbrudt. Og hvor

lang afbrydelse skal der egentlig til, for at man kan starte en ny periode?

Oprigtig talt er det min erfaring, at socialforvaltningerne i forvejen er nødt til at bruge alt for meget tid på administrativt arbejde, så jeg synes ikke, det er vores opgave at skaffe dem nyt.

Også det andet begreb, som fru Merete Aarup omtalte, samlivstænkning, kan give betænkeligheder. Der er ingen grund til at tro, at det, at man skal til at tænke på den kritiske dato, vil virke stabiliserende på et forhold, og det var vel ellers det, der var hensigten, ikke mindst af hensyn til børnene.

Disse betænkeligheder understreger det problem, som det radikale venstre tidligere har rejst i den slags sager, og fru Aase Olesen har gang på gang udtrykt ønske om at få en gennemgribende drøftelse og et forsøg på en definition af begreberne husstandsindkomst og samliv og hvordan disse ting skal forstås i relation til lovgivningen.

Det er vort håb, at det vil være muligt at bruge udvalgsarbejdet til en drøftelse af disse ting, idet vi som sagt synes, at problemet er meget stort. Vi tror ikke på, at det foreliggende forslag løser det, og kan derfor ikke støtte det.

Birgith Mogensen (CD):

Umiddelbart ser dette lovforslag fornuftigt ud, men ved nærmere eftertanke er det vist så som så. Der er flere ubesvarede spørgsmål, og det væsentligste er: er dette egentlig ikke at udskyde problemerne et år? Jeg tror, dette forslag medfører yderligere kontrol og komplicerer forholdene for den enlige forsøger, og det vil CD ikke være med til. Vi tager derfor afstand fra forslaget.

Tinning (VS):

Det er jo en kendt sag, at al begyndelse er svær, og det er et hårdt liv at være nybegynder. Det har socialdemokratiet også måttet erfare som oppositionsparti, og nu ser vi nogle flere eksempler.

Før behandlede vi et forslag, hvor man vistnok var kommet til at fremme noget refusionstænkning og havde glemt at skrive noget om det. I dag skulle vi også have behandlet et forslag om boligstøtte, som vistnok er trukket tilbage, fordi det alligevel ikke hang sammen, og nu er vi så i gang med det

[Tinning]

andet lovforslag, som er fuldstændig åbent for, at en borgerlig socialminister kan kritisere det for at fremme kontrol og bureaukrati og oven i købet samlivstænkning. Det er jo ikke så godt. Det er nærmest lidt synd.

Vi har været vidne til, at socialdemokratiet har valgt på det socialpolitiske område at komme med en lang række forslag helt alene, selv om de har vidst, at i hvert fald i intentionerne ville der være mange, der var enige, og indholdet har de da også vidst at vi var mange, der langt hen ad vejen var enige i. Alligevel har de valgt at lægge diskussionen herved. I al venskabelighed kunne jeg måske anbefale, at vi snakkede lidt mere om tingene, inden de nåede herved; så kunne det være, de blev lidt bedre.

Jeg er enig i den intention, som ligger i dette lovforslag, nemlig at gøre noget for de enlige forsørgere. Så vidt, så godt. Men det er nok ikke lige sådan, det skal gøres, og jeg tror, at hvis vi overhovedet skal få noget fornuftigt ud af det, må vi sige: er det ikke sådan, at enlige forsørgere, der får de lidt højere børnetilskud, godt kan bruge dem, også selv om de bliver »samlevende«? Kunne vi ikke gå den vej at sige: lad os skære ned på denne kontrol? Lad os selvfølgelig i sidste ende følge VS' forslag om at yde børnetilskud efter, hvad det koster at have børn, men kunne vi ikke eventuelt som et skridt på vejen sige: nu hæver vi børnetilskuddene i almindelighed, og så dropper vi hele kontrolapparatet? Det ville være i tråd med meget af det, regeringen siger den går ind for, og det ville give regeringen en mulighed for at realisere noget af det, den siger den går ind for. Det ville i øvrigt også reducere bureaukratiet.

Jeg synes også, socialministeren fik sagt noget rigtigt, nemlig, at der ikke er meget fornuft i, at man f.eks. hver 9. måned eller hver 364. dag skal sidde og revurdere hele livssituationen, og det gælder også på andre områder inden for den sociale lovgivning.

Der er ikke meget fornuft i, at det offentlige efter 9 måneder, hvor den pågældende har været på forbigående kontanthjælp, skal til at revurdere den enkeltes situation. Også dér kunne vi spare en hel del bureaukrati og kontrol og få tingene til at køre lidt mere smidigt og derved få frigivet nogle ressourcer til lidt forstærkning af det sociale netværk, og hvad det alt sammen hedder. Det ville

være meget fint og i øvrigt helt i tråd med også en venstresocialistisk socialpolitik, som jo nok er værd at holde sig til.

Arne Bjerregaard (KrF):

Socialdemokratiet skriver i bemærkningerne, at lovforslaget giver mulighed for at etablere sig forsøgsvis i et sådant samlivsforhold. Det kan selvfølgelig være meget morsomt, men jeg er bange for, at mangfoldige ikke kommer ud over forsøgsstadiet, fordi der, som det allerede er sagt, kommer samlivstænkning ud af dette.

Jeg går ud fra, at når der skrives, at det skal vare et år, så skal det vare et år, og hvis man så bytter mellem to – vi har lidt flerkoneri eller flermanderi – er man ude over problemet, for så er det ikke et fast forhold, og så kan man altså udnytte socialsystemet. Det er sådan set det, socialdemokratiet lægger op til: at man skal udnytte systemet, for socialdemokratiet ved jo lige så godt som vi, at folk i dette land efterhånden er blevet udsøgte eksperter i at udnytte såvel sociallovgivningen som skattelovgivningen, og de vil udnytte et hvilket som helst hul i lovgivningen til at skaffe sig selv en fordel.

At løse problemet på denne måde med sådan en forsøgsvis periode, finder vi i alt fald ikke rimeligt, og det egentlige problem rører socialdemokratiet ikke ved. Løsningen er den at skabe fuldstændig ligestilling mellem papirløse forhold og papirforhold, hvis vi kan kalde det sådan, og før vi har gennemført det, kan vi ikke løse problemerne. Jeg ved da udmærket, hvorledes vi kunne løse disse problemer, men det koster nogle milliarder kroner, og dem har vi jo ikke lige i øjeblikket.

Vi må afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal ikke blande mig i hr. Arne Bjerregaards beskrivelse af danskere i al almindelighed, den er lige så lidt dækkende som det kristeligt folkeparti i øvrigt siger.

Men jeg synes, det var interessant, at hr. Arne Bjerregaard vendte sig mod denne tænkning i skattelovgivning, hvor folk finder alle de huller, de overhovedet kan, for at få en fordel. Jeg vil i al stilfærdighed opfordre hr. Arne Bjerregaard til at gå op på sit kontor

[Tinning]

– eller hvor hr. Arne Bjerregaard nu arbejder – og lave en liste over alle de huller i skatte-lovgivningen, som hr. Arne Bjerregaard godt vil have stoppet, og kig så op en dag! Så skal vi se, om ikke vi i fællesskab kan blive enige om at gøre noget ved sagen. Det ville da være interessant.

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke følge forslags-stillerne i dette lovforslag, der drejer sig om tilskud og sociale ydelser, der reguleres, når to mennesker flytter sammen. Det må forventes, at den samlede husstandsindkomst også forøges, og så er det naturligt, at man regulerer. Det er egentlig meget nemt, og fremskridtspartiet kan naturligvis ikke støtte et forslag, der skal give nye parforhold mulighed for at køre på frihjul i en periode på ét år.

Jeg vil også tilslutte mig øvrige ordføreres kritik af det øgede bureaukrati. Fremskridtspartiet siger som sagt fra over for dette forslag.

Torben Lund (S):

Jeg vil da sige tak for indlæggene her i dag og kan konstatere, at der i hvert fald er et massivt flertal her i folketinget for intentionerne bag dette forslag.

Jeg synes imidlertid, det er lidt synd for de enlige forsørgere, der, som det vel er meget vel dokumenteret, har store problemer, at de skal høre bemærkninger om samlivstænkning, og om, at dette måske vil give nogle praktiske problemer. Det er vel noget, vi kan kigge på i udvalget, om de er en gruppe, der sammen med andre sociale klienter i særdeleshed er interesseret i at snyde samfundet, så de vil spekulere i disse ordninger.

Jeg synes, det var interessant, at der faktisk ikke var nogen, heller ikke fra regeringspartierne, der afviste intentionerne i forslaget, og selv om der har været mange negative bemærkninger fra ordførerne om, at der var for meget kontrol, og hvad ved jeg, i dette – det kan vi jo kigge på – så går jeg da ud fra, at de samme ordførere, som har udtrykt sympati – eller i hvert fald ikke mangel på sympati – for intentionerne, også vil gå ind i et fornuftigt udvalgsarbejde om forslaget.

Efter min mening rammer dette forslag noget centralt, nemlig at det i den situation,

hvor en enlig forsørger indleder et nyt samlivsforhold, øjeblikkelig får nogle økonomiske konsekvenser, hvad angår de ydelser, man har modtaget som enlig forsørger, og dette forslag er såmænd blot et forsøg på at gøre disse problemer mindre. Vi løser ikke med forslaget problemet fuldt og helt, det er jeg enig med hr. Arne Bjerregaard i, for det ville nemlig koste milliarder, og det erkender vi at der ikke er midler til i øjeblikket, men jeg går da ud fra, at hr. Arne Bjerregaard vil være indstillet på at lette trykket for de enlige forsørgere, hvis vi kan finde en fornuftig ordning på det, i forhold til børnetilskuddet.

Jeg synes som sagt, det er synd for de enlige forsørgere, at denne debat er endt i, at de blot skal undergives yderligere kontrol, og at de er nævnt som en gruppe af borgere, der i særdeleshed vil tænke i det sociale system, i samlivsforhold. Jeg synes, det er en mistænkeliggørelse, som det ærlig talt er lidt trist at konstatere, men jeg vil som sagt også tage bemærkningerne som udtryk for, at man tilslutter sig principperne i forslaget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Dengang man udsendte den vejledende skrivelse om særlige takster til unge på forbigående kontanthjælp, pressede man en særlig gruppe kontanthjælpsmodtagere så hårdt, at enhver, der vidste noget om den sociale virkelighed – og det ved en del af den socialdemokratiske gruppe jo også – måtte erkende, at man var i gang med at presse nogle folk ud i noget uholdbart, og jeg mener egentlig, at hr. Torben Lund skulle, hvad skal vi sige, begrænse sine bekymringer lidt, for realiteten er jo, at når man som enlig forsørger bliver hårdt presset på alle leder, er der ikke noget at sige til, at man også bliver presset til at udnytte de muligheder, lovgivningen i øvrigt måtte give. Det mener jeg ikke er et spørgsmål om individuel mistænkeliggørelse. Jo, hvis man siger, at alle modtagere af socialhjælp er småspekulanter, er det klart, at det er en uanstændig beskrivelse, men at folk, der er meget hårdt presset, bliver tvunget til at se, hvad der er af muligheder i lovgivningen, er en kedelig realitet, og det problem kunne man selvfølgelig løse ved at give dem ordentlige vilkår. Det mener hr. Torben Lund ikke der er penge til, og det er der så

[Tinning]

ikke noget at gøre ved, men jeg synes, det er vigtigt i forhold til den dér diskussion at erkende, at når man presser folk hårdt, vil de alt andet lige også nemmere føle sig fristet til den slags spekulationer, og det ligger der ikke nogen individuel mistæneliggørelse i.

Derudover synes jeg da også vi skulle glæde os over – sådan forstår jeg hr. Torben Lunds indlæg – at vi nu har kigget på et forslag, som måske ikke lige var sagen, men så kan vi prøve alle sammen at finde på noget bedre.

(Kort bemærkning).

Merete Aarup (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Torben Lund, at vi tilslutter os ikke princippet, for vi mener, at ægteskabet er det bedste for familier og børn, men vi vil selvfølgelig som sædvanlig deltage meget seriøst i udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg er glad for, at man vil gå ind i et seriøst udvalgsarbejde

Må jeg lige sige til hr. Tinning, at jeg er helt enig i – og det tror jeg også fremgik af mit indlæg – at de enlige forsørgere er presset, men forslaget her er rent faktisk et forsøg på at lette dette pres, og jeg har svært ved at se, at det efter dette forslag skulle blive større og dermed også incitamentet til eventuelt at spekulere i den sociale lovgivning – tværtimod.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Nu får hr. Torben Lund det til at lyde, som om forslaget tager sigte på alle de enlige forsørgere. Forslaget tager jo kun sigte på den del af de enlige forsørgere, som ønsker et samlivsforhold med en af det modsatte køn. Det, jeg pegede på, var faktisk, at alle enlige forsørgere fik en bedre situation, hvis man gjorde de økonomiske ydelser til børnene uafhængige af forældrenes situation. Det er et forslag, som ville komme alle enlige forsørgere, der er i en presset situation, til gode.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 62:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte.

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(Fremsat 13/11 84).

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Dette lovforslag er som tidligere meddelt taget tilbage og bortfaldet.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 37:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en spærret og beboerkontrolleret vedligeholdelseskonto.

Af Albrechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 14/11 84).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 8–14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 63:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Bortfald af kapitalafkast).

Af Albrechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 14/11 84).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 64: